

ZASADY DUCHOWEJ ADOPCJI DZIECKA POCZETEGO.

Zasady Duchowej Adopcji są proste. Jest to modlitewne zobowiązanie złożone najlepiej przy ołtarzu, podjęte przez konkretną osobę w intencji jednego dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki. Imię tego dziecka jest znane jedynie Bogu. Przez dziewięć miesięcy osoba podejmująca Duchową Adopcję ogarnia modlitwą dziecko i jego rodziców, prosząc Boga o szczęśliwe jego narodzenie. W ten sposób staje się duchowym rodzicem tego dziecka. Na modlitwę Duchowej Adopcji składa się jeden dziesiątek Różańca Świętego, codzienna modlitwa, której tekst podajemy, oraz dodatkowa dowolna ofiara czy wyrzeczenie - jak post lub walka z nałogiem.

Duchową Adopcję może podjąć każdy. Najpierw można objąć modlitwą tylko jedno dziecko. Po jej zakończeniu można adoptować duchowo kolejne, pod warunkiem dopełnienia poprzednich zobowiązań. Należy pamiętać o codziennym wypełnianiu przyrzeczeń, w razie jednorazowego zapomnienia trzeba wydłużyć okres modlitwy o jeden "zapomniany" dzień. W przypadku dłuższej przerwy, modlitwę trzeba podjąć na nowo od początku.

Po zdecydowaniu się na duchowa adopcje należy złożyć prywatne przyrzeczenie. Powinno się tego dokonać przed wizerunkiem Ukrzyżowanego lub Matki Najświętszej.

Dzieło Duchowej Adopcji powstało po objawieniach w Fatimie, stając się odpowiedzią na wezwanie Matki Bożej do modlitwy różańcowej, pokuty i zadośćuczynienia za grzechy, które najbardziej ranią Jej Niepokalane Serce. W roku 1987 r. ojcowie paulini w kościele Świętego Ducha w Warszawie rozpoczęli dzieło Duchowej Adopcji, które miało być jedną

Zaproszenie do podjęcia Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego

*„Cokolwiek uczyniliście
jednemu z tych braci
Moich najmniejszych,
mnieście uczynili.”*

(Mt 25, 40)

z form wypełniania Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego. Duchową Adopcję propagowaną w Polsce pobłogosławił Ojciec Święty Jan Paweł II w liście skierowanym do ks. prałata Franciszka Kołacza, Krajowego Moderadora Ruchu Domowego Kościoła.

